

Dood van een stadsdichter:

HET BOEKENPANEL

Wolfram Reisinger, 22.01.2023

De dichter mag optreden
in de arena van de literatuur.
Hij besluit om het zand te betreden
ruimschoots op tijd, nog voor 8 uur.
Proeven en oriënteren, galmen op de plek,
3 microfoons, een standaard, een scherm met HDMI.
Check!
Flyers mee, teksten op rij, publiek in't vizier.
15 minuten in de pauze, veel plezier.
Het boekenpanel betreedt dan de zaal.
Het volk beeft en maakt wat kabaal.
Het praten begint
De zaal roept al snel,
dat het geluid hun niet zint.
Te weinig decibel!
Één microfoon met z'n drieën is krap.
De dichter brengt een tweede, geen grap.
Maar gebruik je het als 'likkend aan ijs',
wordt het publiek ook dan uit de woorden niet wijs.
De dichter helpt met een derde,
hopende dat men het hiermee leerde.
"De techniek doet het niet!" zo denkt de literaat.
Maar zo snel krijg je een dichter niet kwaad.
De wedstrijd begint. Op scherm verschijnt het boek.
Het praten over de inhoud gaat als zoete koek.
Maar het jongleren met zendmicrofoons
trekt vol de aandacht als iets ongewoons.
En ja hoor, er gebeurt waar men op had gewacht:
de muteknop gedrukt, de stem is weer zacht.
"De techniek doet het niet!" zo denkt de literaat.
Zo langzaam krijg je zelfs de dichter kwaad.
Dan komt het moment van de pauze eraan.
De dichter gaat snel op z'n positie staan.
Hij zingt een lied hij spreekt een gedicht.
Dan veranderd van vrolijk naar ernst zijn gezicht.
"Dankjewel. Het is laat. Je tijd is nu om."
De dichter zwijgt stil, verwarring alom.
Moet dit het einde zijn, was dit het nu?
Nooit aan gedacht dat het kon stoppen zo cru.
Stopt dan zijn hart met kloppen?
Nooit meer gedichten of moppen?
Afscheid van't leven?
Het duurde maar even.
Adieu wereld.
Mijn lot is bezegeld.
Open gat.
Dat was dat.